

ΜΑΡΙΑΝΟΙ ΤΟΠΟΙ

1. FOURVIÈRE

Notre-Dame de Fourvière

Στη Λυών μιλούν για τον λόφο της Fourvière (στα λατινικά forum vetus, παλαιά αγορά), όπου υπήρχε η Αγορά, ένα θέατρο και χώροι ρωμαϊκής λατρείας. Μετά την επικράτηση του Χριστιανισμού, οικοδομούνται, όπως είναι λογικό, ναοί για τους χριστιανούς. Μέσα στο οικοδομικό συγκρότημα της σημερινής Βασιλικής στη Fourvière, υπάρχει το αρχαίο ιερό που αξίζει την επίσκεψή μας. Υπάρχει από το 1168 · καταστράφηκε και ανοικοδομήθηκε πολλές φορές. Ωστόσο, παραμένει το κέντρο της λατρείας της Παναγίας στο λόφο της Fourvière. Αυτός ο ναός απέκτησε μεγάλη σημασία με τα ιστορικά γεγονότα, κατά τα οποία ζητήθηκε από τους κατοίκους η βοήθεια της Παναγίας και δόθηκε μέσα από θαυματουργικά σημεία (σκορβούτο τον 17ο αιώνα 7 /). Γι' αυτό δόθηκε μεγάλη βαρύτητα πρώτα στην εορτή της 8ης Σεπτεμβρίου και, στη συνέχεια, στην 8η Δεκεμβρίου, Εορτή των Φώτων.

Στο εσωτερικό, η Παναγία της Fourvière είναι ένα άγαλμα από ξύλο, ύψους ενός μέτρου. Χρονολογείται στο 1598. Το αρχικό άγαλμα, η Μαύρη Παρθένας, καταστράφηκε από τους Διαμαρτυρομένους το 1562. Η παράδοση αναφέρει ότι πρόκειται για μια Παρθένο έργο του Αποστόλου Λουκά, που την έστειλε στη Γαλατία ο Άγιος Πολύκαρπος, μαθητής του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου. Ο Άγιος Ποθινός λέγεται ότι τοποθέτησε την προσκύνησή της στην κρύπτη του Saint Nizier, αλλά αργότερα, τον 17ο αιώνα, το άγαλμα βρίσκεται και πάλι πάνω στο λόφο. Η παρουσία της Παναγίας πάνω στο λόφο είναι συνεχής. Της αποδίδουν ένθερμη λατρεία. Μπορούμε να τονίσουμε ότι το πρώτο κήρυγμα του Ευαγγελίου έγινε από τους μαθητές του Αγίου Ιωάννη, Αποστόλου και Ευαγγελιστή, εκείνου στον οποίο ο Ιησούς εμπιστεύθηκε τη Μητέρα Του Μαρία.

Στα 1852, ο ναός επεκτάθηκε και στολίστηκε με ένα χρυσό άγαλμα της Παναγίας του Fabisch, που φαίνεται από την πόλη της Λυών. Μόλις στα 1872 άρχισε η κατασκευή της σημερινής μεγάλης Βασιλικής, που βρίσκεται δίπλα στο μικρό ιερό και που απηχούσε την προστασία της πόλης από την Παναγία κατά τον πόλεμο του 1870.

Οι Μαριανοί

Στις 23 Ιουλίου 1816 (επομένως, στον αρχαίο ναό) ανεβαίνουν στη Fourvière ιεροσπουδαστές και νέοι ιερείς. Είναι δώδεκα, από τους οποίους οι οκτώ είχαν χειροτονηθεί ιερείς την προηγούμενη ημέρα. Έρχονται για να αποθέσουν στα πόδια της Παναγίας ένα σχέδιο που ωρίμασε μεταξύ τους κατά τη φοίτησή τους στο ιεροσπουδαστήριο. Έχουν ήδη υπογράψει την υπόσχεση με την οποία δεσμεύονται περισσότερο ή λιγότερο στενά με την «Οικογένεια της Παναγίας» (Société de Marie), που ονειρεύονται να ιδρύσουν. Εκείνη την ημέρα, πριν χωριστούν, επιθυμούν να προβούν σε μια πιο σαφή πράξη και να αφιερώσουν στην Παναγία το σχέδιό τους και τον ίδιο τους τον εαυτό: δεσμεύονται επίσημα να εργασθούν με όλες τους τις δυνάμεις για την οικοδόμηση της Οικογένειας. Οι Μαριανοί Πατέρες (Pères Maristes) βλέπουν σε αυτή την ενέργεια την πρώτη επίσημη πράξη της «Οικογένειας της Μαρίας» (Société de Marie) και θεωρούν την 23η Ιουλίου ως την ημέρα ίδρυσης του Τάγματός τους.

Για εμάς, τους Μαριανούς Αδελφούς, η 2α Ιανουαρίου 1817 θεωρείται ανέκαθεν ως η ημέρα ίδρυσης του Τάγματος. Εκείνη την ημέρα, οργανώθηκε πράγματι η πρώτη Κοινότητα των

Μαριανών Αδελφών, όταν ο Jean-Marie Granjon και ο Jean-Baptiste Audras εγκαταστάθηκαν στο La Valla, για να ζήσουν μαζί υπό τη διεύθυνση του Αγίου Μαρκελλίνου Champagnat. Αλλά τότε, τι αντιπροσωπεύει για μας αυτή η κίνηση της 23^{ης} Ιουλίου 1816; Το Τάγμα μας ενδιαφέρεται γι' αυτήν με κάποιο τρόπο; Ας εξετάσουμε τα γεγονότα. Ήταν δώδεκα άνδρες που έφεραν στην Παναγία τα μελλοντικά τους όνειρα, το ιδανικό τους, τη δέσμευσή τους. Σε αυτούς ήταν οι ακόλουθοι:

Ο Jean-Claude Courveille, που θεωρείτο ο εισηγητής του σχεδίου · ψάλλει τη Λειτουργία και δίνει την κοινωνία στους Αδελφούς του · ο Jean-Claude Colin, πρώτος Ηγούμενος της «Οικογένειας» (Société), που έχει αναγνωρισθεί ως ο ιδρυτής των Μαριανών Πατέρων (Pères Maristes) και ο συγγραφέας του Κανονισμού τους · ο Marcellin Champagnat, ιδρυτής των Μαριανών Αδελφών · ο Etienne Déclas και ο Etienne Terraillon, οι οποίοι, μαζί με τους Πατέρες Colin και Champagnat, υπήρξαν οι μόνοι από τους δώδεκα που έδωσαν αργότερα τους μοναχικούς τους όρκους στην «Οικογένεια της Παναγίας» (Société de Marie).

Μπορούμε να πούμε ότι αυτή η ημέρα της 23^{ης} Ιουλίου 1816 αποτελεί ορόσημο στην ιστορία μας, καθώς υπενθυμίζει την επίσημη δέσμευση του Μαρκελλίνου Champagnat έναντι του έργου των Αδελφών. Αυτή η 23^η Ιουλίου σημειώνει την πρώτη επίσημη πράξη της «Οικογένειας της Παναγίας» (Société de Marie), αλλά και την πρώτη επίσημη αφιέρωση του Τάγματός μας στην Παρθένο Μαρία. Στο πνεύμα των Ιδρυτών, ο κλάδος των Αδελφών αποτελεί μέρος της «Οικογένειας» (Société), είτε γιατί το θέλησαν είτε γιατί τον αποδέχθηκαν και εμπιστευθήκαν τη δημιουργία του σε έναν από αυτούς.

2. HERMITAGE

Πηγαίνοντας στο Saint-Chamond, ο Πατέρας Champagnat είχε ρίξει πολλές φορές το βλέμμα του στην κοιλάδα όπου βρίσκεται κτισμένο το l'Hermitage και είχε πει μέσα του: «Ένα σπίτι για δόκιμους μοναχούς θα ήταν εκεί πολύ απομονωμένο, απόλυτα ήσυχο και κατάλληλο για τις σπουδές · αν ο Θεός μάς ευλογήσει, θα μπορέσουμε να εγκατασταθούμε εκεί». Ωστόσο, πριν πάρει την απόφαση για εκείνο το σημείο, διέτρεξε μαζί με δύο από τους στενούς του Αδελφούς τις γύρω περιοχές, για να βεβαιωθεί ότι δεν θα έβρισκε κάτι καλύτερο. Αφού τα είδε και τα έλεγξε όλα, τίποτε δεν του φάνηκε πιο κατάλληλο για ένα οίκημα μοναχών. Η κοιλάδα του l'Hermitage, καθώς διασχίζεται και αρδεύεται από τα καθαρά νερά του Gier και καθώς προστατεύεται ανατολικά και δυτικά από βουνά σε αμφιθεατρική θέση, καλυμμένα μέχρι την κορυφή με βλάστηση και με δάση από καστανιές και οπωροφόρα δένδρα, είναι πράγματι ένας τόπος γοητευτικός και πολύ ευχάριστος, ιδιαίτερα την άνοιξη. Παρ' όλα αυτά, η στενότητα, που δεν επιτρέπει σε μια πολυπληθή κοινότητα να αναπτυχθεί εκεί, το ρεύμα του αέρα και η υγρασία που συγκρατούν εκεί τα νερά και που είναι τόσο επιβλαβή για τις ασθενικές κράσεις και την υγεία, η οποία επιβαρύνεται από την κόπωση της διδασκαλίας των μαθημάτων, όλα αυτά θα αποτελέσουν τις αιτίες που θα υποχρεώσουν αργότερα στην οικοδόμηση σε άλλο μέρος του κύριου οικήματος του Τάγματος (Βίος του Πατέρα Champagnat από τον Fr. Jean – Baptiste, κεφ. 12, Κατασκευή του Οικήματος του l'Hermitage.)

Το παρακάτω κείμενο υπενθυμίζει στην ιστορία των Μαριανών την αγορά του χώρου όπου κατασκευάστηκε το Hermitage. Ο Μαρκελλίνος βρίσκεται στο La Valla από τον Αύγουστο 1816. Η μικρή του κοινότητα αυξάνεται και ήδη στο La Valla είναι υποχρεωμένος να μεγαλώσει το οίκημα. Στις 13 Μαΐου 1824, ο Μαρκελλίνος αγοράζει την ιδιοκτησία του L'Hermitage για να κατασκευάσει το οίκημα. Τον Οκτώβριο, το μεγάλο μέρος της κατασκευής έχει τελειώσει. Τον Νοέμβριο, μια ομάδα Αδελφών παραμένει στο La Valla, ενώ η άλλη ομάδα βρίσκεται στο l'Hermitage για να ολοκληρώσει τις εργασίες. Στα 1825 οι Μαριανοί Αδελφοί εγκαθίστανται στη Notre Dame de l'Hermitage. Η κοινότητα περιλαμβάνει τότε 20 Αδελφούς και 10 υποψήφιους, ενώ 22 Αδελφοί βρίσκονται στα σχολεία.

Το κτήριο της ND de l'Hermitage παραμένει σήμερα το ίδιο. Η καρδιά του κτηρίου είναι εκείνη που κατασκευάστηκε από τον Μαρκελλίνο μαζί με τους πρώτους συντρόφους του. Σπίτι οικογενειακό, σπίτι της αδελφότητας, με όλα τα υλικά που πρόσφερε επί τόπου η φύση: απόσπαση και κόψιμο του βράχου, βότσαλα από τον ποταμό Gier, χώμα από τις όχθες του ποταμού, δοκάρια και σανίδες από τα γύρω δάση. Κατασκευή του κτηρίου της Notre Dame, οικοδόμηση της ζωής του πάνω στο βράχο της πίστης. «Ναι, είναι καλό, είναι ευεργετικό για Αδελφούς να ζουν μαζί και να είναι ενωμένοι!» (Ps. 132,1)

Η αίθουσα της πρώτης κοινότητας – όπου βρίσκονται οι νωπογραφίες που σχεδιάστηκαν το 1958 - Αίθουσα της αδελφότητας, χώρος των μεγάλων κοινών αποφάσεων του νέου Τάγματος. Χώρος συζητήσεων και μοιράσματος, χώρος προσευχής και καταφυγής στην Παναγία, την Καλή Μητέρα. Εκεί υπήρξαν στιγμές κρίσης, χαράς, πόνου και δακρύων Με την παρουσία των Αδελφών, ο Μαρκελλίνος διάβασε την πνευματική του διαθήκη τον Μάιο του 1840. Ο καλλιτέχνης αποτύπωσε τα δυνατά σημεία του Ευαγγελίου που είχε βιώσει ο Μαρκελλίνος και τους τρόπους της Παναγίας που έχουν υιοθετήσει οι Μαριανοί. «Να αγαπάτε ο ένας τον άλλον όπως σας έχει αγαπήσει ο Ιησούς Χριστός. Να υπάρχει μεταξύ σας μια κοινή καρδιά και ένα κοινό πνεύμα. Να μπορούν να λένε για τους Μικρούς Αδελφούς της Παναγίας όπως για τους πρώτους Χριστιανούς: Κοιτάξτε πώς αγαπάει ο ένας τον άλλον!» (TS)

Το δωμάτιο του Μαρκελλίνου, ανακαινισμένο και προβεβλημένο στην καρδιά του οικοδομήματος που κατασκεύασε με τα δικά του χέρια. Ήταν μια θέση για να αντικρίζει τον κόσμο και να του ανοίγεται. Χώρος ασφαλώς ανάπαυσης αλλά και χώρος προσευχής, λήψης αποφάσεων. Ο Μαρκελλίνος πέθανε εξαντλημένος εδώ, στις 6 Ιουνίου 1840, περιστοιχισμένος από τους Αδελφούς του. Δόθηκε ξανά σε αυτό το δωμάτιο το χρώμα της γης και το χρώμα της πέτρας, που δηλώνουν το ρίζωμα του Μαρκελλίνου σε αυτόν το χώρο όπου έδωσε ολόκληρη τη ζωή του μέσα από την αγάπη. Σήμερα, αμέσως πριν από το δωμάτιο, υπάρχει ένας καινούργιος χώρος όπου παρουσιάζονται ο Μαρκελλίνος και ο Αδελφός Francois. Αυτός ο τελευταίος έζησε στο στενό κύκλο του Μαρκελλίνου, κληρονόμησε την αποστολή και το χάρισμά του και είχε αποφασίσει να είναι «η ζωντανή εικόνα του Μαρκελλίνου!» «Είθε η δόξα του Θεού και η τιμή προς την Παναγία να είναι ο μοναδικός σας σκοπός και η όλη επιδίωξή σας». (TS)

Η Μαριανή πορεία : εισαγωγή στην ιστορία της κατασκευής του κτηρίου και στην ιστορία του Τάγματος των Μικρών Αδελφών της Παναγίας, μαζί με την Παναγία ως ιδρυτή και ως πηγή έμπνευσης · άνοιγμα στη Μαριανή αποστολή στο σύγχρονο κόσμο, αποστολή εκπαίδευσης και αδελφoσύνης χάρη στο Ευαγγέλιο · αποστολή που την μοιράζονται με πάμπολλους Μαριανούς Λαϊκούς. «Αγαπητοί Αδελφοί, Αδελφοί της Παρθένου Μαρίας, δόξα για σας πρέπει να είναι το να μιμείστε και να ακολουθείτε τον Ιησού Χριστό. Εύχομαι ο Σωτήρας Χριστός να σας γεμίζει με το Πνεύμα Του και η σοφία Του να σας οδηγεί σε ό, τι θα κάνετε για τη δόξα Του». (Κατά Λουκάν, 63, 27-30)

Η αίθουσα της αποστολής, ανοικτή στον κόσμο, ανακαλύπτοντας νέες περιοχές για τη διάδοση του Ευαγγελίου. Χρόνος ανταλλαγής σκέψεων, χώρος περάσματος για τη μετάδοση του Καλού Μηνύματος στους άλλους «Για να εκπαιδεύσουμε σωστά τα παιδιά, πρέπει να αγαπάμε με πάθος τον Ιησού Χριστό» (M. C. Βίος σελ. 556)

Η αυλή St. Joseph είναι ο νέος στεγασμένος χώρος, όπου ανοίγεται η πρόσβαση σε όλα τα μέρη του κτηρίου: τόπος της συνάντησης, της υποδοχής, του μοιράσματος · εκεί ζούμε το οικογενειακό πνεύμα όπως στη Ναζαρέτ. «Είναι για μένα μια γλυκιά παρηγοριά να σας βλέπω όλους συγκεντρωμένους, με μια καρδιά, με μια ψυχή και με μόνη επιδίωξη τη δόξα του Θεού». (M. C. Επιστολές)

3. LA VALLA

Λίγο μετά τη χειροτονία του, ο αββάς Champagnat ορίσθηκε βικάριος στο La Valla, μια πολυπληθή ενορία στη διοικητική περιφέρεια του Saint-Chamond (Loire). Πήγε χωρίς καθυστέρηση σ' αυτή τη θέση. Γεμάτος ταπείνωση και βλέποντας το καμπαναριό του La Valla, πέφτει στα γόνατα, ζητάει από τον Θεό συγγνώμη για τις αμαρτίες του και τον παρακαλεί να μην αφήσει να γίνουν αυτές εμπόδιο στην ευόδωση της διακονίας του. Στη συνέχεια, αναθέτει στον Ιησού Χριστό και στην Παναγία τις ψυχές που πρόκειται να του εμπιστευθούν και προσεύχεται να ευλογήσουν το έργο του και ό, τι ήταν διατεθειμένος να κάνει για τη δόξα του Θεού και τη σωτηρία των ψυχών.

Η ενορία του La Valla, που βρίσκεται στην πλαγιά και στους αυχένες του όρους Pilat, είναι μια από τις πιο επίπονες και δύσκολες να διακονηθεί. Ο πληθυσμός της, δύο χιλιάδες περίπου ψυχές, είναι στο μεγαλύτερο μέρος του διασκορπισμένος σε βαθιές κοιλάδες ή σε απόκρημνα βουνά. Είναι αδύνατο να δοθεί μια ακριβής εικόνα της θέσης αυτής της ενορίας. Από όποια πλευρά κι αν περάσουμε, δεν βλέπουμε παρά μόνο ανηφορίες, κατηφορίες, βράχια, γκρεμούς. Σε πολλούς από τους οικισμούς της ήταν σχεδόν αδύνατη η πρόσβαση, καθώς βρίσκονταν στο βάθος των αυχένων του Pilat, μιάμιση ώρα μακριά από το καμπαναριό και δεν υπήρχαν εκείνη την εποχή δρόμοι βατοί μέχρι εκεί.

Οι κάτοικοι του La Valla ήταν καλοί και γεμάτοι πίστη, αλλά πολύ απλοϊκοί και αμόρφωτοι. Αυτή η άγνοια οφειλόταν σε πολλούς λόγους, από τους οποίους οι πιο σημαντικοί προέρχονταν από την ίδια την κατάσταση της χώρας: οι πιο πολλοί κάτοικοι, καθώς ήταν διασκορπισμένοι και σαν χαμένοι σε τόπους απομακρυσμένους και απρόσιτους, πήγαιναν σπάνια στην εκκλησία. Ο πρεσβύτερος, αν και καλός ιερέας, δεν ήταν αγαπητός· ένα ελάττωμα στη γλώσσα δεν του επέτρεπε να μορφώνει το ποίμνιό του όπως θα χρειαζόταν και καθιστούσε τα κηρύγματά του κουραστικά και γι' αυτό πολύ λίγο αποτελεσματικά για τους ακροατές του. Τέλος, τα αγόρια δεν είχαν δάσκαλο. Τέτοια ήταν η φυσική και ηθική κατάσταση της ενορίας στην οποία στάλθηκε ο Μαρκελλίνος Champagnat. Αυτές όμως οι συνθήκες δεν τον τρόμαξαν· με εμπιστοσύνη στη Θεία Πρόνοια, ρίχτηκε στο δύσκολο έργο του, για να ξεχερσώσει τον αγρό που του είχαν εμπιστευθεί. (Βίος του Πατέρα Champagnat, κεφάλαιο 4)

Το σήμερα

Βρίσκουμε ίχνη του πρώτου ναού στο la Valla en Gier τον 11^ο αιώνα κατά τη θεμελίωση του Δημαρχείου και της πλατείας. Ξαναχτίστηκε εξ ολοκλήρου τον 15^ο αιώνα. Η ενορία ανήκε στον αριστοκρατικό οίκο του Toil, που περιλάμβανε το la Valla en Gier και το Bessat. Αυτός ο ναός, καθώς κινδύνευε να γκρεμιστεί, κατεδαφίστηκε τον 19^ο αιώνα και έτσι επέτρεψε τη νέα χάραξη της περιφερειακής οδού n°2. Ο νέος ναός εγκαινιάζεται στα 1849, ενώ η πλατεία του Δημαρχείου διαμορφώνεται ανάμεσα στο 1870 και στο 1873.

Κατά τη διάρκεια των νεότερων εργασιών διαμόρφωσης της πλατείας του Δημαρχείου το 1997, έγιναν αρχαιολογικές ανασκαφές που επέτρεψαν την ανακάλυψη τμημάτων του κοιμητηρίου καθώς και οστών γύρω από τον παλαιό ναό. Η κοινότητα του La Valla en Gier έχει σημαδευτεί από την προσωπικότητα του Μαρκελλίνου **Champagnat** ως βικάριου στα 1816. Ιδρύει εκεί το Τάγμα των Μαριανών Αδελφών στα 1817 και εγκαθίσταται στο κτήριο που στεγάζει σήμερα το σχολείο.

Ένα ιστορικό γεγονός μοιάζει χαραγμένο στη μνήμη των κατοίκων της κοινότητας: 595 εκτάρια δάσους μοιράστηκαν ανάμεσα στους αρχηγούς των οικογενειών της κοινότητας το 1829, πράγμα που οδήγησε σε έναν πολύ μεγάλο τεμαχισμό των αγρών στον νότιο και ανατολικό τομέα της κοινότητας.

Η κοινότητα διαθέτει δύο ιστορικά μνημεία:

- Το αναγεννησιακό Puit που χρονολογείται στον 16^ο αιώνα και βρίσκεται στο κέντρο Rocheclaine, απέναντι από το Δημαρχείο..
- Ο Ναός l'Eytra (Παναγία του Ελέους), που ξαναλειτούργησε από τον Μαρκελλίνο Champagnat.

Οι πρώτοι Αδελφοί του La Valla

Ο Μαρκελλίνος Champagnat, αντιμετωπίζοντας αυτά τα δύο θέματα με τα καλύτερα συναισθήματα, πίστεψε ότι θα μπορούσε να ξεκινήσει το έργο του. Αλλά πού να βρει κατάλληλο μέρος για να στεγάσει τους δύο μαθητές του; Ένα μικρό σπίτι, αρκετά κοντά στο πρεσβυτέριο, πουλιόταν. Δεν δίστασε να το αγοράσει, αν και δεν είχε χρήματα. Το σπίτι αυτό του ταίριαζε απόλυτα από δύο απόψεις: διότι αφενός βρισκόταν δίπλα στο πρεσβυτέριο, πράγμα που το έδινε τη δυνατότητα να διευθύνει και να μορφώνει αυτούς τους νέους ανθρώπους χωρίς μεγάλη δυσκολία · αφετέρου, διότι η τιμή ήταν πολύ χαμηλή. Το απέκτησε λοιπόν, καθώς και ένα μικρό κήπο και ένα οικόπεδο που βρίσκονταν δίπλα, καταβάλλοντας το ποσό των χιλίων εξακοσίων φράγκων, που δανείστηκε για να πληρώσει. Μόλις υπογράφηκε το συμβόλαιο, βάλθηκε ο ίδιος να επισκευάσει το σπίτι, να το καθαρίσει, να βάλει τα πιο απαραίτητα μικρά έπιπλα. Έφτιαξε με τα ίδια του τα χέρια δύο μικρά ξύλινα κρεβάτια για τους δύο Αδελφούς του και ένα μικρό τραπέζι. Στη συνέχεια, εγκατέστησε τους δύο μαθητές του σε αυτό το μικρό σπίτι, που έγινε το λίκνο του Τάγματος των Μικρών Αδελφών της Παναγίας. Η εικόνα της φτώχειας κυριαρχούσε παντού · αλλά η φάτνη της Βηθλεέμ και το σπίτι της Ναζαρέτ ήταν φτωχικά και τα παιδιά της Παναγίας έπρεπε να μοιάζουν στη Μητέρα τους και να φέρουν, από τη στιγμή της αναγέννησής τους στη θρησκεία, τη σφραγίδα της δικής της φτώχειας και της δικής της ταπείνωσης. Στις 2 Ιανουαρίου 1817, οι δύο δόκιμοι απέκτησαν την κατοχή του σπιτιού, εισήλθαν ως κοινότητα και έβαλαν έτσι τα θεμέλια του Τάγματος των Μικρών Αδελφών της Παναγίας.

Το La Valla ήταν μια κοινότητα με πολλούς οικισμούς. Το Palais, ο τόπος όπου έζησε ο Jean Baptiste Montagne · στο Maisonnnettes βρισκόταν το πατρικό σπίτι του Frère François. Τα πρώτα σχολικά χρόνια γίνονταν στους οικισμούς με τους νεαρούς Μικρούς Αδελφούς.

4. MARLHES

Η κοινότητα του Marlhès βρίσκεται στο Haut-Pilat, σε ένα οροπέδιο που δεσπόζει στην οροσειρά του Pilat (σήμερα έχει χαρακτηριστεί ως εθνικό πάρκο). Η κοινότητα απλώνεται σε πάνω από 32 τετραγωνικά χιλιόμετρα, σε υψόμετρα που κυμαίνονται ανάμεσα στα 800 και στα 1.200 μέτρα. Οι χειμώνες είναι δριμείς και, κάποιες φορές, φέρνουν πολύ ισχυρές χιονοπτώσεις.

Η γεωργία κατέχει ακόμα μια σημαντική θέση μαζί με εκμεταλλεύσεις που στρέφονται στην παραγωγή αγελαδινού γάλακτος. Εξάλλου, έχουν εγκατασταθεί στην κοινότητα κάποιες επιχειρήσεις (οικοδομικές, εμπορικές, priονιστήρια κλπ.). Αλλά ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού εργάζεται εκτός των ορίων της κοινότητας, ουσιαστικά στην περιοχή του Saint-Etienne.

Τον 19^ο και τον 20^ο αιώνα, πολλά σιδηρουργεία και μια βιομηχανία λειτουργούν κατά μήκος του ποταμού που αρχίζει από τον οικισμό του l'Allier μέχρι το Verne.

Στον τόπο που ονομάζεται la Faye υπήρχε ένα κάστρο, έδρα της βαρονίας της la Faye. Στο Temple, ο διαβάτης μπορεί να παρατηρήσει τα ίχνη μιας οχυρωμένης αγροικίας, που βρισκόταν δίπλα σε μια παλιά νοσοκομειακή διοικητήριο.

Το Marlhès αναφέρεται στα κείμενα της τοπικής ιστορίας ήδη από το έτος 1080.

Αυτός ο ναός νεογοθτικού ρυθμού, που κατασκευάστηκε το 1888, είναι τεράστιος και ψηλός (το καμπαναριό του φθάνει στα 100 μέτρα ύψος) σαν καθεδρικός ναός· μερικές φορές τον ονομάζουν «Ο Καθεδρικός Ναός των Οροπεδίων». Οι εργασίες ξεκίνησαν στα 1885. Η κρύπτη ανοίχτηκε στις 8 Δεκεμβρίου 1887 και τα επίσημα θυρανοίξια έγιναν στα 1890. Στο ναό, μέσα σε κέρινο άγαλμα, φυλάσσονται τα λείψανα του Saint Fidèle.

Το Marlies είναι ο τόπος γέννησης του Μαρκελλίνου Champagnat (1789-1840), Ιδρυτή των Μαριανών Αδελφών, που δραστηριοποιούνται σε όλες τις ηπείρους. Ανακηρύχθηκε Άγιος στις 18 Απριλίου 1999 από τον Πάπα Ιωάννη – Παύλο Β'. Γεννήθηκε στον οικισμό του Rosey, εκεί όπου βρίσκεται σήμερα μια εκκλησία, σημαντικός τόπος Μαριανού προσκυνήματος. Η οικοδόμηση της εκκλησίας άρχισε το 1955 και ολοκληρώθηκε το 1958. Κατασκευάστηκε κοντά στα πατρικό σπίτι των Champagnat.

Ο σεβαστός ιερέας, του οποίου τη ζωή εξιστορούμε, γεννήθηκε στο Marlies, σε μια ενορία στα βουνά Pilat, στη διοικητική περιφέρεια Saint-Genest-Malifaux, που αποτελεί διαμέρισμα του Loire. Η ενορία αυτή ήταν τότε μέρος της εκκλησιαστικής διοίκησης του Puy en Velay, αλλά αποσπάστηκε από αυτή την εποχή του Κονκορδάτου στα 1801 για να προσαρτηθεί στην τεράστια εκκλησιαστική διοίκηση της Λυόν. Ήλθε στον κόσμο στις 20 Μαΐου 1789 και βαπτίσθηκε την επόμενη μέρα, Εορτή της Αναλήψεως του Κυρίου, από τον M. Alliot, πρεσβύτερο της ενορίας. Του έδωσαν τα ονόματα Ιωσήφ – Βενέδικτος – Μαρκελλίνος. Ως ανάδοχο είχε τον Marcellin Chirat, θείο από τη μητέρα του, και νονά τη Marguerite Chatelard, εξαδέλφη του εξ αγχιστείας. Ο πατέρας του ονομαζόταν Jean-

Baptiste Champagnat και η μητέρα του Marie Chirac. Απέκτησαν έξι παιδιά, τρία αγόρια και τρία κορίτσια. Ο Μαρκελλίνος, ο πρωταγωνιστής αυτής της ιστορίας, ήταν ο νεότερος από όλους. Η Θεία Πρόνοια, που τον προόριζε να ιδρύσει ένα Τάγμα, του οποίου ο ιδιαίτερος χαρακτήρας έπρεπε να είναι η ταπεινότητα και η απλότητα και σκοπός η χριστιανική μόρφωση των παιδιών της υπαίθρου, φρόντισε ώστε να γεννηθεί σε συνθήκες απέριπτες, σε μια φτωχή χώρα, ανάμεσα σε έναν βαθιά θρησκευόμενο πληθυσμό, αλλά αγροίκο και αμόρφωτο, ώστε να γνωρίζει από προσωπική εμπειρία τις ανάγκες που έπρεπε να καλύψει, τα ήθη και το χαρακτήρα εκείνων, στους οποίους έπρεπε αργότερα να προσφέρει δασκάλους.

Ο πατέρας του ήταν άνθρωπος με ορθή κρίση και πολύ μορφωμένος για την εποχή και τη χώρα όπου ζούσε. Είχε καταφέρει να κερδίσει με τη σύνεση και τον συμφιλωτικό του χαρακτήρα την εκτίμηση όλων των κατοίκων της περιοχής. Ήταν ο διαιτητής σε όλες τις διαφορές που προέκυπταν μεταξύ τους και ο καθένας αναφερόταν στην απόφασή του και στην πασίγνωστη εντιμότητά του. Η μητέρα του, γυναίκα με σταθερό χαρακτήρα, τακτοποιούσε το σπίτι και ρύθμιζε το νοικοκυριό της με συνετή οικονομία και απόλυτη τάξη. Συνδύαζε τη βαθιά πίστη με όλες τις αρετές της αφοσιωμένης συζύγου και της καλής μητέρας: η φροντίδα του σπιτιού και η μόρφωση των παιδιών της ήταν η μοναδική της απασχόληση. Ολοκληρωτικά αφοσιωμένη στα καθήκοντά της, ζούσε μια ζωή τόσο απομονωμένη, ώστε γνώριζε ελάχιστα τα σπίτια του οικισμού, που δεν ξεπερνούσαν όμως τα δεκαπέντε ή είκοσι. Οι γειτόνισσές της κατέφευγαν συχνά σε εκείνη στους πόνους, στις αμφιβολίες, σε όποια ανάγκη κι αν βρίσκονταν και δεν έφευγαν ποτέ χωρίς να έχουν νιώσει την καλοσύνη, τη σύνεση και τη σοφία της και χωρίς να πάρουν παρηγοριά και ενθάρρυνση. Έβγαине ελάχιστα και δεν ζητούσε ποτέ να μάθει τι συνέβαινε στο χωριό ή στα σπίτια των ανθρώπων. Είχε την πεποίθηση ότι ο καθένας έπρεπε να ασχολείται με τη ρύθμιση της δικής του ζωής και με τη συμπεριφορά των ατόμων των οποίων έχει τη φροντίδα, και να μην ασχολείται με τη ζωή των άλλων και με τις υποθέσεις που δεν τον αφορούν. Σε αυτές τις εξαιρετικές αρετές η καλή μητέρα πρόσθετε μια βαθιά αφοσίωση στην Παναγία. Κάθε μέρα διάβαζε μαζί με τα παιδιά το ροδάριο, διάβαζε η ίδια και έβαζε να διαβάσουν τους βίους των Αγίων ή κάποιο άλλο διδακτικό βιβλίο και έκανε τη βραδινή προσευχή μαζί με την οικογένεια. Επιπλέον, αποσυρόταν κατ' ιδίαν από πολλές άλλες πρακτικές

αρετής και ευσέβειας που είχε επιβάλει στον εαυτό της για να τιμήσει την Παναγία και να ζητήσει την προστασία της. (Βίος του Πατέρα Champagnat, FJB, κεφάλαιο 1)